temaga laewa jäänd, hädalistele api, kes üsna hukka minemas oliwad. Et keiser ise ka senna api jõudis, ise nõu ja jõuga neile abiks oli, andis kõige teistele uut julgust ja wahwust, ja waatke, natukese aja pärast oliwad õnnetumad ja siiski õnnelikud madrused ja soldatid peastetud.

Wäga suure auu ja tänu wäärt oli seesinane töö, aga wäge kurb lugu jõudis selle järele. Keiserlik peastja hädaliste surmast peastmiseks oli oma elu ja terwist ära ohwerdand. Ta oli kangeste ise ka töös olnud, ennast higistand, märjaks saand ja külmetand, mis endist töwe tagasi tõi: ei aitnud enam mingi arstimine, waid suur walitseja lõppetas õnsaste oma elu 27. Jaanuari kuu päewal 1725 aastal. Tema oli wanaks saanud 63 aastat.

Selle ära peastmise tö mälestuseks tänawa aasta 30. Mail ees tähendud Peetri I. sündimise päewal, mil meie lin sest pidust ja pühitsusest palju osa wõttis, seisis Tallinna Raekoja ees üks suur pilt, mis läbi päistab wõi panorama, kus kõige selle aja palju rahwast waatmas käisid, mis öösel weel seda kenamini wälja paistis. Seda pilti ehk panorama oli meie gymnasiumi kooliõppetaja A. Sprengel wäga kenaste teind.

---

2. Looduse õppetus.

Israeli rahwal oli kord üks tark kooli õppetaja, kelle nimi Hillel. Üks tema õppi poistest, Saboth nimi, ei tahtnud hästi õppida, waid oli ennast laiskuse käte annud. Hillel oli wäga mures tema pärast, pidas ja katsus kõik head nõud ära, teda parandada. Wiimaks wiis ta teda linnast wälja Hinnoni orgu, mis Jerusalemma linna taga, üks sant ja innetu koht, kuhu kõik linna roojad, raiped ja raisad wiidi, kus seisaw wesi, täis ussa ja mattakaid ja maa nagu roppu kõnsaga kaetud, mis kõik pahaste haises, ja keda Juuda rahwas põrguks hüüdis.

Kui naad senna orgu tuliwad, lõi Hillil oma keppi poisi ete maha ja ütles: „Siin tahame oma tee käigist puhata.“ Pois aga pani imeks ja ütles: „Kuida, armas õppetaja, siin iluta kohtas ja mäda paikas, kus nii sugune paha, kui kihwtine hais, auur ja õhk igal pool on?“ — „Sul on õigus, poeg, wastas õppetaja. Nõnda kui see org Hinnon näha, on iga laisk inimene seest-pidi. Ütle, kes tahaks tema ligi olla?“

Siis wiis Hillel poisi tühja wälja peale, kus ohakad ja muud selle sarnatsed õied kaswasid, mis kõik head wilja ja rohtu ära lämmatand. Seal lasi ennast Hillel keppi najale ja ütles: „Waata, see põld on wäga hea maa, kõik sugu kasuliku ja head wilja kandma, aga ta on unarule jäätud ja mite hästi haritud saanud, ja see pärast kannab

Eesti-maa rahwa Kalender 1873, lk. 22